

PÅ ANDRA SIDAN GATAN

Familjen Giwa, vräkt: "I 54 år har vi bott i det här huset"

ISRAEL En natt kom poliser till familjen Giwa i östra Jerusalem. Trots att de äger sitt hus tvingades de – mamma, pappa, fem barn – flytta ut. Nu försöker de klara vardagen som hemlösa. Samtidigt har bosättare flyttat in. Vräkta och ockupanter, bara några meter från varandra.

VÄRMEKÄLLA. En av sönerna i familjen Giwa väntar på skymningen när han tänder på den enda värmekällan – aluminiumtunnan.

POLISEN. Militärer patrullerar gatan och parkerar sin bil en bit från det ockuperade huset.

UTSPARKADE. Palestinierna betraktar sitt eget hus som numera tillhör judiska bosättare.

Solen värmer dagtid i början av januari. På kvällen när den sänker sig bakom kullarna i östra Jerusalem klättrar temperaturen ner mot nollstrecket. Inga väggar och tak skyddar familjen Giwa mot kylan i Israel, eller Palestina som de kallar sitt land. Den enda värmen är den de får genom filter och genom brännbart material som de finner i närheten och sedan tänder eld på i en tom aluminiumtunna.

I drygt fem månader har familjen bott på gatan utanför sitt eget hus. Den 2 augusti stormade polisen in hos Nassir och Maysoon Giwa, väckte makarna och deras fem barn – för att minuterna senare slänga ut dem på gatan tillsammans med en del av deras kläder och möbler.

"Araberna vill döda oss"

Huset tillhör amerikanska, judiska bosättare – det har domstolen bestämt för många år sedan, men det är först nu som det blir konkret allvar av det beslutet. En militärbil patrullerar fram och tillbaka, upp och ner längs gatan för att se att allt går lugnt tillväga.

När mörkret kryper in vågar sig unga palestinska pojkar fram till det ockuperade huset, för att klottra slagord på muren som omger det. Höga grindar och taggtråd omger huset och på taket har ett antal israeliska flaggor hissats. Ingen vet riktigt hur många människor som bor i huset – det går rykten om att det hela tiden fylls på med nya tillfälliga besökare från USA.

En gammal Volvo stannar till framför huset och en kvinna, en man och några småbarn plockar ut leksaker och barnvagnar från bagageluckan. Deras uppsyn är som hämtad från en 70-talsfilm med hippiestil på kläderna. Ingen vill svara på några frågor, de är vana vid journalister som bevakar gatan, och tittar inte ens upp för att möta min blick.

De enda kommentarerna vi får från bosättarna är från en 17-årig pojke som är på tillfälligt besök i huset.

– Araberna vill döda oss, de behöver inte vara i Israel, de kan åka till Irak eller Saudiarabien, säger pojken som inte vill uppge sitt namn.

– De är med i Hamas, Fatah och al-Qaida, de är nazister.

» Araberna vill döda oss, de behöver inte vara i Israel, de kan åka till Irak eller Saudiarabien.

Anonym pojke

VRÄKT. En grannfru har även hon blivit av med sitt hus. Hon får nöja sig med några möbler på trottoarkanten.

GUDS HÄNDER. Maysson Giwa har tappat all tro på framtiden och att hon ska få tillbaka sitt hus – nu ligger det i Guds händer.

”Deras barn sitter i vårt hus och tittar på våra barn som lever på gatan.”

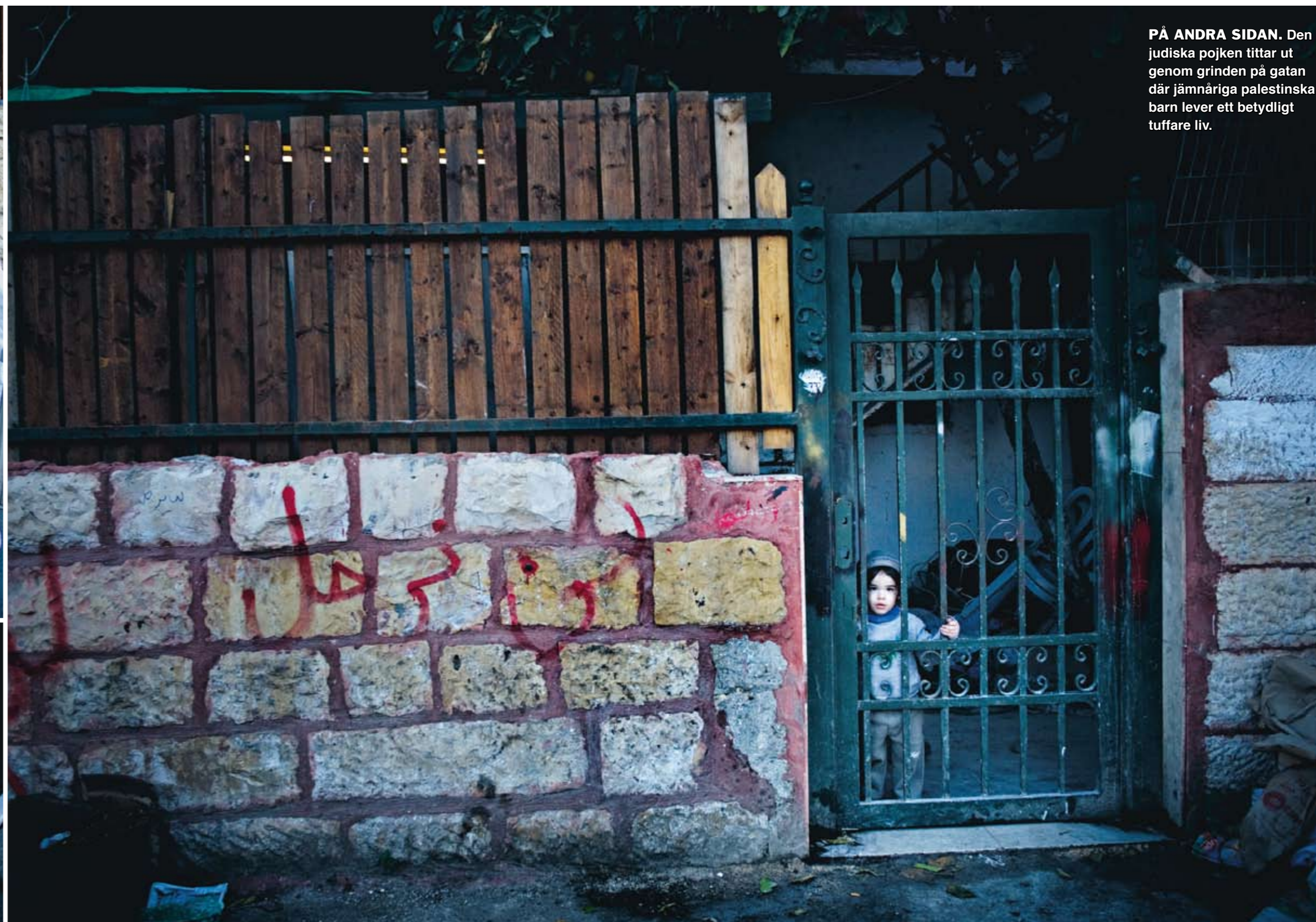
TÄLT. Familjen Giwa får nöja sig med ett tält och några madrasser istället för sitt vardagsrum.

SLAGORD. Pojken tänds eld på en kartongskiva och skriker slagord mot det ockuperade huset. Men det hjälper föga när det inte är någon som lyssnar.

PÅ GATAN. De har levt på gatan sedan augusti utan någon struktur eller några riktlinjer.

PÅ ANDRA SIDAN. Den judiska pojken tittar ut genom grinden på gatan där jämnåriga palestinska barn lever ett betydligt tuffare liv.

”Vi stannar här utanför tills vi får tillbaka vårt hus”

På frågan om han tror på en framtid tillsammans med palestinierna svarar han:

– Vi har Bibeln som stöttar oss. De måste ge sig av, de skriker att oss hela tiden. De dödade judar innan Israel skapades, och kommer att fortsätta med det.

”Bokstavligt talat apartheid”

På en väg ett stycke längre bort hittar vi Daphna Thier som föddes i västra Jerusalem, pluggar i New York och har kommit hit idag för att ta del av vad som händer i staden hon växte upp i.

– Mina vänner är upprörda av vad som händer i detta område, många kommer hit och är med i protesterna som hålls varje fredag. Sedan finns det de som säger att de är upprörda men inte gör något åt saken, säger Daphna.

Daphna jämför situationen i östra Jerusalem med Sydafrika under apartheid.

– Om du är arab och har dokument som säger att

” Det är inte lätt att vara vänster i Israel – för här är alla höger, till och med vänstern är sionister.

Daphna Thier

ditt hus tillhörde dig före 1948 så är det ingen som kan ta ditt hus ifrån dig – det är bara just här som det sker ändå, det är bokstavligt talat apartheid.

Hon kallar sig själv liberal vänster.

– Det är inte lätt att vara vänster i Israel – för här är alla höger, till och med vänstern är sionister.

På frågan om judar och araber någonsin kommer att kunna leva sida vid sida suckar hon djupt.

– Jag tror inte att de kommer att kunna göra det. Många vill ha ett delat land men jag önskar fred i ett

land och vill se att alla lever ihop. Men jag uppfattas av många som en förrädare, eftersom jag tänker på det här sättet.

Daphna berättar många historier om bosättarna på Västbanken.

– 400 bosättare i Hebron firar sina festligheter samtidigt som 100 000 palestinier sitter inlåsta i sina hus, som de inte får lämna när bosättarna tågar runt på gatorna. Det är ett exempel vad som pågår på Västbanken – det är helt sinnessjukt.

Skjul med madrasser

Tvårs över gatan från huset har familjen Giwa satt upp en temporär lösning på sitt boendeproblem: ett skjul med några sängar och madrasser, men för det mesta får de sova över hos vänner som bor i närheten. Familjen lever ett liv utan struktur. De tvingas flytta runt hos grannar. Tiden går till att försöka överklaga beslutet.

Fakta Omstridda hus

■ 1956 gav FN och den jordanska regeringen 28 hus i östra Jerusalem till flyktingar som varit på flykt sedan 1948 och som kom från städer som Haifa, Jaffa och västra Jerusalem.

■ Efter ockupationen 1967 kom israeliska krav på att marken skulle konfiskeras. Rättsliga processer ledde till att några palestinska familjer fick flytta ut 2002. Den senaste ockupationen av husen skedde i augusti 2009.

■ I januari hade tre hus tagits över och i ytterligare ett hus delade bosättare och palestinier på en tomt och olika utrymmen i samma hus. För resterande bostäder vet ingen hur det ska gå.

Maysoon Giwa berättar att det var tre hus med tre familjer som övertogs, där sammanlagt 17 personer blev utslängda på gatan.

– Polisen kom in och slog barnen och förstörde möblerna. De tog en hel del saker som de körde iväg med.

Mayssons fem barn håller till på gatan och leker med grannarnas barn. Några sparkar sönder trädplankor för att sedan slänga dem på elden nu när kylan börjar komma ikapp skymningen.

Barnen har svarta händer från askan, men Maysson

verkar inte bry sig speciellt mycket, hon reagerar inte ens när hennes yngsta flicka åker skottkärra i full fart, påputtad av sina bröder, för att ögonblicket senare flyga genom luften och landa hårt på asfalten.

Maysson berättar att hon inte gärna vill vara en belastning för sina grannar så därför lånar hon bara deras dusch en till två gånger i veckan.

Har dokument från FN

1956 gav FN familjen Giwa papper på att huset var i familjens ägo. Grannhusen fick sina papper redan 1928

från Turkiet eftersom staten Israel ännu inte fanns vid den tidpunkten.

Hur ser då framtiden ut?

– I 54 år har vi bott i det här huset säger Maysson och pekar mot de fördragna gardinerna i hennes ockuperade hus ett 20-tal meter bort. Deras barn sitter i vårt hus och tittar på våra barn som lever på gatan. Vi stannar här utanför tills vi får tillbaka vårt hus – vi tror på gud.

Vi väntar på Nassir Giwa, Mayssons man som är på väg hit. Sedan får vi veta att hans skåpbil varit inblandad i en bilolycka och Nassir ligger på sjukhus. Maysson, en ensam palestinsk kvinna med fem barn utan hem, biter sig i läppen och tar ett djupt andetag. Hennes blick är tom.

En man i bakgrunden svarar i hennes ställe på frågan om chanserna till fred och samlevnad.

– Fred... För dem innebär det att ta vår mark, bit för bit.

Text: Johan Augustin
Bild: Jonas Grätzer